

Vrijeme korizme

Vrijeme korizme obilježeno je pokorničkim bojama, pozivom na obraćenje i promjenu života. U Gospinim porukama u Međugorju često čujemo pozive na obraćenje i molitve. Kroz njezine poruke vidimo kako zajedno s nama na duhovan način hoda kroz vrijeme crkvene godine i potiče nas svojim riječima. Iz Gospinog srca izišle su ove riječi poruka: *«Draga djeco, danas vas pozivam da mi date svoje srce da ga mogu mijenjati da bude slično srcu mome... Želim da svaki od vas bude sretan ovdje na zemlji i da svaki od vas bude sa mnom na Nebu. To je, draga djeco, cilj moga dolaska ovamo i moja želja... Danas vas želim pozvati da se svaki od vas odluči za raj. Put je težak za one koji se nisu odlučili za Boga... neka ovo vrijeme bude za vas milosno... svoja srca pripremite za ove dane kada vas Gospodin želi očistiti od svih grijeha iz vaše prošlosti... iskoristite svaki trenutak... odričite se svega onoga što vas sprečava da budete bliže Isusu... U ovo vrijeme želim posebno da se odričete stvari na koje ste se navezali, a štete vašem duhovnom životu... Isključite televiziju i ostavite različite stvari koje vam nisu korisne... Druga poruka korizmenih dana jest da obnovite molitvu pred križem... Dajem vam posebne milosti, a Isus posebne darove s križa. Uzmite ih i proživljavajte! Razmišljajte Isusovu muku i u životu se sjedinite s Isusom!... Vi, draga djeco, ne možete sami, zato sam ja tu da vam pomognem.»*

Ne možemo sami i zato je Bog s nama. Kao što ni Mojsije nije mogao sam izvesti narod iz pustinje ali je to mogao s Bogom i uz Njegovu pomoć. Taj izlazak iz ropstva, prolaz kroz pustinju i ulazak u obećanu zemlju nije prošao bez procesa sazrijevanja i rasta izraelskog naroda. Uz svako sazrijevanje i rast ide i muka promjene srca, mentaliteta i pogleda. Kroz obraćenje iskusimo umiranje staroga i rađanje novoga. To ne ide bez nutarnjih otpora u čovjeku. Upravo to doživljavamo kroz korizmu.

Nakon prvog iskustva Božje blizine i svemoći u Egiptu i ropstvu iz kojeg ih je Bog izveo, Izraelci doživljavaju kušnju pustinje. Opiru se daljnjem hodu do obećane zemlje. U njima se rađaju otpori i pobuna protiv Boga i protiv njegova sluga Mojsija. Nešto slično se događa i s nama. Doživljaj Božjih darova, njegovih čudesa, prvo oduševljenje još ne znači da smo već postali savršeni i sveti. To je tek prva dionica puta prema autentičnom kršćanskom životu. To je ostavljanje velikih grijeha, sljepoće, nevjere, mržnje i ropstva tijelu. To je ulazak u kušnju, a ne u sigurnost od napasti i grijeha. Kako mnogi svjedoče: «Prije nego me Bog dotakao činilo mi se da mi je bilo lakše, sad osjećam kako se sve urotilo protiv mene, sve me želi kušati, zavesti, napasti. Bilo mi je lakše bez Boga.» Lutanje Izraelaca pustinjom nas uči da imati iskustvo nekih uslišanih molitava ne znači biti spašen.

Nakon duhovnog „buđenja“ slijedi proces obraćenja

Pustinja traži daljnji hod i proces obraćenja. Duhovno buđenje se događa kad se odričemo grijeha i ulazimo u iskustvo Božje ljubavi. Ali slijedi trenutak kad treba potpuno umrijeti sebi da budemo posve na raspolaganju Bogu. Darovi Duha ne čine nas svetijima i boljima od drugih.

Po duhovnom „buđenju“ bivamo slobodni od teških grijeha te iskusimo Božju blizinu. Tek pri daljnjem ozbiljnom radu na sebi i rastu u procesu obraćenja dobivamo milosti koje nas čine svetima. Netko može imati i Božje darove a ne biti krepostan, te može robovati tijelu i svijetu.

Mnogi ne shvaćaju da je prvo duhovno buđenje samo odlazak u kušnju, kako bi nas tek daljnji hod na putu obraćenja uveo u sjedinjenje s Bogom. Zato se uznemire kad zapaze da su napastovani, da požude u njima još žive, da ih i nadjačaju i da su podložni raspoloženjima. Teologija duhovnosti govori o tri razdoblja duhovnog napredovanja: vrijeme čišćenja, vrijeme prosvjetljenja i vrijeme sjedinjenja. U prvom razdoblju još se očituje stari čovjek i njegove požude. Stručnjaci duhovnosti tvrde da su u tom razdoblju najjače tri napasti: oholost, sjetilnost i duhovna mlakost.

Počelnici misle da su već na vrhuncu duhovnog života i brzo ulete u oholost u kojoj se hvale nutarnjim govorima, darovima Duha, a u sebi ostaju podložni egoizmu i požudama. Obično napadaju druge i izdižu se iznad njih svojom duhovnom veličinom. U tom razdoblju najvažnija je poniznost u kojoj samo sebe optužujemo a druge ispričavamo.

Korizma je vrijeme borbe, ogledavanje naših snaga, suočavanje s grijehom i zlim.

Post i odricanje su nužni uvjeti kako bismo zadobili Božju milost. Odricanje naše je poput posude u koju Bog sipa svoju milost. Blažena Majka Terezija kaže: «Potrebno se isprazniti da bi nas Bog mogao ispuniti.»

Pokora i odricanje su naš dio posla u vjeri. Bog nas je stvorio bez nas ali nas bez nas neće spasiti – reče sv. Augustin. U korizmi se učimo odricati i činiti pokoru kao da spas samo o nama ovisi i opet tako moliti kao da naš spas i sve drugo ovisi samo o Bogu. Sveci su spajali te krajnosti.

Sveti Pavao govori da smo već spašeni, da smo umrli grijehu, da smo novi stvorovi. Odmah nakon toga upozorava da treba sa strahom i trepetom raditi oko spasa, da treba krotiti buntovnu narav, da se treba snagama duha boriti protiv tijela.

Moliti a ne odricati se isto je što i stati na pola puta. To je isto kao da veslate u jednoj lađi privezanoj za obalu. Nećemo se pomaknuti nikada dok ne odvežemo lađu. Najopasnije je od drugih tražiti promjenu a sami se ne mijenjati. Uvijek smo u napasti zahtijevati od drugih da počnu ljubiti, da se promijene, da postanu bolji. Ako to čekamo nikada nećemo dočekati i bit ćemo razočarani. Kad se ja počnem mijenjati onda će se i drugi oko mene početi

mijenjati. Mi ne možemo izbaciti grijeh iz svoga tijela i iz svijeta u kojem živimo. Ali mi možemo umrijeti i umirati grijehu i tada on nema više nikakve vlasti nad nama. Odricanje je umiranje grijehu.

Pokora može biti tjelesna i duhovna. Sama tjelesna pokora nije dostatna i može nas odvesti u oholost, formalizam i farizeizam. Može nas odvesti u dokazivanje svoje snage a ne u podlaganje svoje volje Božjoj volji. Duhovne žrtve su teže i one nas mijenjaju i dovode u pravi odnos s Bogom i svijetom i tako nas čine normalnima, zdravima i svetima. Duhovne žrtve su one u kojima se borimo sa strastima, egoizmom, nervozom i srdžbom, s ropstvom novcu, nedisciplinom, s bježanjem od odgovornosti, sa strahom od kritike, s ljudskim obzirima, depresijama, neukroćenim jezikom, s neposlušnošću, neurednošću i nepristojnim vladanjem, s nepoučljivošću, s ljubomorom...

Korizma je vrijeme tišine, razmišljanja, molitve, pokore, odricanja. To je razdoblje u kojem nas Bog poziva da ne odustanemo od daljnjeg hoda na putu obraćenja. To je poziv na novi korak u molitvi, čitanju Svetog pisma, slavljenju svete mise i u duhovnim obnovama. To je poziv na Božju radost, na Uskrs.

Korizma nije vrijeme u kojem mi nešto dajemo Bogu, nego vrijeme u kojem On sve daje nama. To nije vrijeme odricanja i posta u kojem nešto gubimo, nego u kojem sve dobivamo da bismo živjeli. To je vrijeme u kojem čistimo ruke da bismo Božje darove mogli primiti. Zato korizma nije prvenstveno odricanje, nego stotruko dobivanje. Korizma je rezanje konopaca koji nas vežu uz zlo, nemir, uz mržnju, lijenost, antipatije i depresije, uz mrmljanje i nemoć.

Načelo duhovnog opstanka kažu crkveni oci, glasi: «Radi ono što je suprotno tvojoj pokvarenoj ljudskoj naravi. Radi suprotno, baš ono što ti je sada teško, to učini, a onoga što ti je sada ugodno, toga se odreci.» Moramo plivati uzvodno da bi stigli do izvora. Gospa će reći: «Molitvom ćete moći svladati svoju volju i otkriti volju Božju i u najmanjim stvarima.»

U nama se vodi bitka između savjesti i volje. Savjest je Božji glas u nama, a volja je glas požude. Naša se volja opire savjesti i zato joj je potreban trening da se podloži savjesti. Korizma je vrijeme u kojem nas Bog zove k sebi.